

Sygn. akt II KK 601/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 grudnia 2022 r.,

sprawy **M. M.**

skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 7 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 339/21

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 8 września 2021 r., sygn. akt II K 55/20

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 8 września 2022 r., sygn. akt II K 55/20, uznał M. M. za winnego tego, że w dniu 7 lutego 2020 r. w miejscowości D., powiat [...], województwo [...] spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu T. S., w ten sposób że kilkakrotnie ze znaczną siłą uderzył pokrzywdzonego pięścią w głowę, w wyniku czego pokrzywdzony upadł na ziemię, a następnie kilkakrotnie ze znaczną siłą kopał go po całym ciele, zwłaszcza w okolice brzucha i klatki piersiowej w wyniku czego T. S. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z licznymi wylewami krwawymi, otarciami naskórka i ranami w okolicy ciemieniowo-potylicznej a także krwiakiem śródmózgowym w lewej półkuli mózgu, głównie w

płacie skroniowym, krwawieniem do płata ciemieniowego prawego oraz krwawieniem podpajęczynówkowym, stłuczenia klatki piersiowej ze złamaniem żeber 8-10 po stronie prawej, stłuczenia tułowia z rozległym wylewem krwawym po stronie prawej, stłuczenia brzucha z rozerwaniem żyły śledzionowej i krwotokiem do jamy otrzewnej, z rozerwaniem torebki wątroby w okolicy VI segmentu z aktywnym krwawieniem a także wielomiejscowych wylewów krwawych i otarć naskórka, co spowodowało u pokrzywdzonego chorobę długotrwałą oraz realnie zagrażającą życiu, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i za to wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od niego na rzecz M. K. i B. G. kwoty po 15.000 zł. tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Od tego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach apelacje złożyli obrońca M.M. oraz pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych B. G. i M. K..

Po rozpoznaniu tych apelacji, Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 7 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 339/21, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie kasację złożył adwokat P.Ż.- obrońca skazanego M. M.. W kasacji **zarzucił**:

- 1) i 2) rażące naruszenie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. i art. 434 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie nowych, niekorzystnych ustaleń faktycznych rzutujących na możliwość przypisania skazanemu sprawstwa tj. przyjęcie, że skazany miałby dopiero na późniejszym etapie zdarzenia pobiec na swoją posesję oraz przyjęcie że T. S. spożywał z H. M. alkohol w dużej ilości dzień przed zdarzeniem a nie w dniu zdarzenia, przy czym uchybienia te mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku,
1. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez całkowite zaniechanie rozpoznania zarzutu nr 2a apelacji obrońcy oraz nienależyte rozpoznanie zarzutu nr 2b apelacji,

2. rażące naruszenie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych dotyczących ustalenia stopnia i rodzaju upicia T. S. w chwili zdarzenia;
3. i 6) rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutu nr 4b, 5a i całkowite zaniechanie rozpoznania zarzutu 5b;
1. rażące naruszenie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego zawartego w pkt 5 apelacji; rażące naruszenie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego zawartego w pkt 5 apelacji;
2. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez wadliwą ocenę zarzutu nr 10 apelacji obrońcy,
3. rażące naruszenie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego nr 6 apelacji obrońcy;

rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie zarzutów nr 18 i 19 apelacji obrońcy oraz wadliwą ocenę całokształtu wyjaśnień M. M.. Podnosząc te zarzuty obrońca skazanego M. M. **wniósł** o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 7 czerwca 2022r. sygn. akt II AKa 339/21 oraz wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 8 września 2021r., sygn. II K 55/20, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Siedlcach, ewentualnie o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 7 czerwca 2022r., sygn. akt II AKa 339/21 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Zastępca Prokuratura Rejonowego w Mińsku Mazowieckim w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo Zastępcy Prokuratura Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 2 listopada 2022 r., 4180 – 0.Kw.7.2022).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja adwokata P. Ż. – obrońcy skazanego M. M., jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy podziela, w tym zakresie, argumentację przedstawioną w pisemnej odpowiedzi na tę kasację, przez Zastępcę Prokuratora Rejonowego w Mińsku Mazowieckim.

Przed odniesieniem się do zarzutów kasacyjnych należy wskazać na kwestie natury ogólnej, dotyczące postępowania kasacyjnego, które zawsze rzutują na sposób rozpoznawania i oceny kasacji.

Otóż w polskim systemie prawa procesowego kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, a nie orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu, co wyraźnie wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że nie można w niej podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie pierwszoinstancyjne. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd *a quo*. Należy również zauważyć, że kontrolą kasacyjną objęte są wyłącznie kwestie, zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., popełnionych przez sąd odwoławczy. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala zatem na prowadzenie dublującej, niejako „trzecioinstancyjnej,” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2015 r., IV KK 8/15, LEX nr 1666908). Charakter kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia wnoszonego od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, z powodu rażącego naruszenia przez ten sąd prawa, nie pozwala również na kwestionowanie w tym środku poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2016 r., V KK 457/15, LEX nr 1991147).

Lektura kasacji złożonej przez adwokata P. Ż. - obrońcy skazanego M. M., prowadzi do wniosku, że podniesione w niej zarzuty nie spełniają powyższych wymogów. Zarzuty te, w zasadniczej części, stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych i *de facto* dotyczą orzeczenia Sądu I instancji. Z kolei te, które ewentualnie mogłyby dotyczyć postępowania drugoinstancyjnego sprowadzają się tak naprawdę do negowania oceny istniejących dowodów, bądź kwestionowania

opartych na nich ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że są niekorzystne dla M. M., co – jak wiadomo – nie może być podstawą skutecznego zarzutu rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. w postępowaniu kasacyjnym (por. np. postanowienie SN z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV KK 418/16, LEX nr 2312035). Nie ulega wątpliwości, że skuteczność kasacyjnego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. zależy od wykazania, że sąd odwoławczy poczynił nowe lub odmienne, niż sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów. W niniejszej sprawie zaś Sąd Apelacyjny w Lublinie, działający jako sąd odwoławczy, nie poczynił żadnych nowych ustaleń faktycznych, co czyni zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. bezzasadnym.

Wbrew twierdzeniom z kasacji, Sąd Apelacyjny w Lublinie przeprowadził kontrolę instancyjną w sposób właściwy. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera powody rozstrzygnięcia oraz argumentację, wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielił zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy M. M., nie uchybiając wymogom określonym w art. 433 § 2 k.p.k., a zarazem realizując wymagania przewidziane w art. 457 § 3 k.p.k. Wszystkie kwestie wskazane w tej apelacji, także w zakresie podnoszonych w niej wniosków dowodowych, a następnie powtarzane w kasacji były przedmiotem rozważań tego Sądu. Odmienny punkt widzenia zaprezentowany w kasacji w istocie rzeczy ignoruje stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie. Kasacja w rzeczywistości nie kwestionuje sposobu procedowania Sądu Apelacyjnego w Lublinie, a więc skutecznie nie zarzuca mu naruszenia prawa procesowego, ani go nie uzasadnia, zmierza natomiast do ponowienia kontroli odwoławczej wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 8 września 2022 r., sygn. akt II K 55/20, w postępowaniu kasacyjnym, co oczywiście jest zabiegiem niedopuszczalnym w postępowaniu nadzwyczajnym, jakim jest postępowanie kasacyjne.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.

[as]

I.n